

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าสุทธาวาส สกลนคร
เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒(บ้าย)

เราไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว

วันนี้หลวงตาบ๊วยขอทำหน้าที่เป็นหลวงตาบ๊วยของพี่น้องชาวสกลนครเรา ให้ทราบทั่วถึงกัน และก่อนที่จะเรียนพี่น้องทั้งหลายทราบนี้ก็เรียนตามลำดับลำดับดา ที่หลวงตาบ๊วยได้มาอาศัยพี่น้องทั้งหลาย ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ เป็นเวลา ๘ ปีที่อยู่จังหวัดสกลนครมา และอยู่ด้วยการปฏิบัติธรรมตามถ้ำตามผา เจื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ในเขตจังหวัดสกลนครเรามาเป็นเวลา ๘ ปี ใน ๘ ปีนี้ชีวิตจิตใจได้ฝากกับพี่น้องชาวสกลนครเราในที่ต่าง ๆ ซึ่งไปอาศัยท่านเหล่านั้นอยู่เป็นประจำมาเป็นเวลา ๘ ปีเต็ม

ในเวลา ๘ ปีเต็มนี้ได้บำเพ็ญทางด้านสมถวิปัสสนาทางด้านจิตใจโดยเฉพาะ ไม่มีงานอื่นใดเข้าเจือปน มีแต่งานชำระสะสางกิเลส ฟาดฟันหุ่นเหล็กกับกิเลสตลอดมาไม่มีเวลายับยั้งเลย นี่คือถิ่นฐานที่ลืมไม่ได้ ซึ่งได้มาอาศัยพี่น้องชาวสกลนครเรามาเป็นเวลา ๘ ปีเต็ม จึงกล้าพูดได้เต็มปากว่า หลวงตาบ๊วยนี่คือพระของพี่น้องชาวสกลนครเรา ตั้งรากฐานแห่งธรรมก็มาตั้งที่นี่

เริ่มแรกตั้งแต่เรียนหนังสือจบตามความปรารถนาได้เปรียญ ๓ ประโยคแล้ว ก็ตั้งหน้าอุทิศสำหรับพยายามเสาะแสวงหาครูหาอาจารย์มา ในระยะนั้นเป็นเวลา หลวงปู่มนเรา มาจำพรรษาอยู่ที่บ้านโคกนาคมน ก็ได้มาฟังพาอาศัยร่วมเงาธรรมของท่าน ได้ฟังอรรถพิงธรรมตามที่เรามุ่งปรารถนา หากครูหาอาจารย์ที่เป็นที่แม่นยำที่สุด ที่จะชี้แจงเรื่องมรรคผลนิพพานได้ถูกต้อง ก็ลงใจที่มามาหาหลวงปู่มน ท่านก็แสดงธรรมให้ฟังอย่างถึงใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาปี ๒๕๔๔ ก็ได้เริ่มขึ้นเวทีฟัดกับกิเลสตลอดมา นี่ละเรียกว่าเริ่มชวนชวยธรรมเข้าสู่ใจ

ทางด้านปริยัติก็เรียนมาพอสมควรแล้ว นักธรรมเอก เปรียญ ๓ ประโยค พูดภาษาของชาวบ้านเราก็ดูว่า พออยู่พอกินพอเป็นพอไปในแนวทางแห่งการศึกษาเพื่อมรรคผลนิพพาน แต่แล้วการเรียนทั้งหมดก็ไม่ใช่ที่ลงใจได้ ในความจริงทั้งหลายที่ท่านแสดงไว้ในตำราอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี นิพพานมี เปรตผีต่าง ๆ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมมี ก็ไม่คลายความสงสัยลงได้ ทั้ง ๆ ที่เรียนมาตามตำรับตำราก็ได้แต่ความจำ ความจริงไม่ปรากฏในหัวใจเลย จึงมีแต่ความสงสัยเต็มตัว

เมื่อได้มาถึงหลวงปู่มน เป็นที่เข้าใจในเรื่องอรรถเรื่องธรรมมรรคผลนิพพานเรียบร้อยแล้ว ก็ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เริ่มต้นตั้งแต่ทำจิตให้เป็นสมาธิ ตามตำราท่านแสดงเข้ามาในหัวใจของเราแล้วสมาธิ สมาธิในแบบในตำรานั้นเป็นสมาธิแห่งความจำ จำได้

แต่ชื่อแต่นาม ท่านชี้แนวทางเข้ามาสู่จิตใจ ก็บำเพ็ญจิตใจให้เป็นสมาธิขึ้นมาก็ปรากฏจริง ๆ สมาธิคือความสงบใจได้เริ่มปรากฏขึ้นมาในหัวใจของเรา เป็นที่หายสงสัยในสมาธิเป็นขั้น ๆ ภูมิ ๆ ไป จนกระทั่งถึงก้าวเข้าสู่ด้านปัญญา

ที่ท่านแสดงไว้ในตำราว่า ปัญญาคือความรู้ในกองสังขาร เราก็ทราบไม่ได้ว่า กองสังขารคืออะไร ก็ไปเหมาเอาร่างกายทั้งหมดนี้ว่ากองสังขาร หาได้ทราบไม่ว่า กองสังขารที่สังสมกิเลสขึ้นมาอย่างแท้จริง ให้เป็นความทุกข์แก่โลกนั้นคือสังขารภายใน ได้แก่ความคิดความปรุงความแต่ง ซึ่งหนุนออกมาจากอวิชชา อันเป็นหลักใหญ่แห่งกิเลสทั้งหลาย หนุนให้คิดให้ปรุงในแง่ต่าง ๆ นี่คือสังขารที่ก่อทุกข์ให้สัตว์โลกทั้งเขาทั้งเรา ทั่วโลกดินแดน คือสังขารประเภทสมุทัยหนุนหลังนี้แล เมื่อปัญญาได้ก้าวเข้าสู่ทางด้านวิปัสสนา คือพิจารณาสังขารนอกได้แก่ร่างกายของเรา ตลอดจนไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศ สัตว์บุคคลต่าง ๆ แล้วก็รวมลงเข้าสู่สังขารภายใน คือจิตใจที่เป็นความคิดความปรุงสังสมกิเลสขึ้นมาโดยลำดับนี้ ได้รู้แจ้งไปโดยลำดับลำดับในสังขารเหล่านี้ ด้วยปัญญาเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ ไป

ปัญญาขั้นเริ่มแรกเป็นขั้นลุ่มลुकคुकคูลาน พิจารณาสภาวะธรรมส่วนหยาบพอฟัดพอฟะเหียงกันไป อันนี้ก็ทราบชัดว่าปัญญาได้ปรากฏขึ้นแล้วภายในใจของเรา ที่ท่านชี้แจงในทางปริยัติเป็นชื่อของปัญญา ส่วนปัญญาจริง ๆ ท่านสอนเข้ามาสู่จิตใจ เราก็ปฏิบัติบำเพ็ญปัญญาทางด้านจิตใจ ก็รู้แจ้งเห็นชัดขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ หายสงสัยตามลำดับมาตั้งแต่ขั้นสมาธิไม่สงสัย จนถึงขั้นสมาธิเต็มภูมิเหมือนน้ำเต็มแก้วแล้วก็ไม่สงสัย

พอก้าวออกทางด้านปัญญา ปัญญาท่านแปลว่าความรู้ในกองสังขาร รวมสังขารที่ไหนก็ไม่สนิทใจยิ่งกว่าสังขารภายในซึ่งเป็นตัวสมุทัยโดยแท้ ก็ได้พินิจพิจารณาสังขารภายในด้วยสติปัญญา สามารถกำจัดปิดเป่ากิเลสซึ่งฝังจมอยู่ภายในสังขาร ที่มีอวิชชาหนุนหลังอยู่นั้นออกได้เป็นลำดับลำดับ ปัญญาได้กระจ่างแจ้งขึ้นมาภายในจิตใจ ทราบชัดว่าปัญญาเป็นอย่างนี้หรือ อ้อ ปัญญาฆ่ากิเลสจริง ๆ ฆ่าด้วยปัญญาประเภทนี้หรือ ๆ เป็นลำดับลำดับ หายสงสัยเป็นลำดับไปด้วยกัน เป็นขั้นเป็นตอนของปัญญา

เริ่มแรกแต่ปัญญาลุ่มลुकคुकคูลาน แล้วก้าวเข้าสู่ภาวนามยปัญญา ซึ่งเราเคยเรียนในตำรับตำราท่านแสดงไว้ว่า ภาวนามยปัญญานี้คือปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ เราก็ไม่ทราบว่าปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นั้นเกิดขึ้นอย่างไร แล้วก็มาปรากฏขึ้นในภาคปฏิบัติของตัวเองว่า ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นั้น หมายถึงปัญญาที่หมุนตัวไปเอง ตั้งแต่เริ่มแรกลุ่มลुकคुकคูลานแห่งปัญญา จนถึงขั้นภาวนามยปัญญา เป็นปัญญาที่หมุนตัวเองเป็นอัตโนมัติไปโดยลำดับลำดับ

และทราบชัดว่าฆ่ากิเลสไปโดยลำดับเช่นเดียวกัน และประจักษ์ใจว่าปัญญาประเภทนี้แลเป็นปัญญาประเภทฆ่ากิเลสโดยลำดับ จนกระทั่งถึงปัญหานี้หมุนตัวไปเป็นอัตโนมัติ คือเป็นเอง เหมือนกันกับกิเลสหมุนตัวเป็นกิเลสวันยังค่ำตลอดเวลา ที่สังขารแห่งสมุทัยปรุงออกมาเป็นกิเลสล้วน ๆ สร้างกองทุกข์ให้แก่สัตว์ทั้งหลายไม่มีประมาณ นี่คือกิเลสทำงานเป็นอัตโนมัติของมันฉันใด เมื่อปัญญาชั้นภาวนามยปัญญาได้ปรากฏตัวขึ้นแล้วก็สร้างธรรมขึ้นภายในใจ กำจัดกิเลสไปโดยลำดับเป็นอัตโนมัติเช่นเดียวกัน นี่เรียกว่าปัญญาอัตโนมัติ ได้ปรากฏขึ้นแล้วจากภาคปฏิบัติ คือใจของตัวเอง

รู้ประจักษ์ทั้งการชำระกิเลสขาดมากขึ้นไปเพียงไร ด้วยปัญญาประเภทใดบ้างไม่สงสัย กิเลสขาดสะบั้นลงไปด้วยปัญญาประเภทนี้โดยลำดับ และปัญญาประเภทนี้เป็นปัญญาที่หมุนตัวไปเอง เหมือนกันกับกิเลสที่หมุนตัวเป็นกิเลสวันยังค่ำตลอดเวลาในหัวใจสัตว์ทั้งหลายนั้นแล ปัญญาชั้นนี้เป็นปัญญาฆ่ากิเลส คลี่คลายออกหมดฆ่าไปหมดสังหารไปโดยลำดับลำดับ คือปัญญาประเภทภาวนามยปัญญา เป็นปัญญาที่หมุนตัวไปเอง

จะให้เห็นได้ยินในรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสต่าง ๆ สัมผัสสัมพันธก็ตาม ไม่ได้มาสัมผัสสัมพันธก็ตาม ปัญญาประเภทนี้สร้างตัวเองขึ้นโดยลำดับ ทั้งที่ให้เห็นได้ยินได้ฟังสัมผัสกับสิ่งภายนอก ทั้งที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสิ่งภายนอก ก็แสดงลวดลายแห่งปัญญาภายในตัวเองขึ้นเป็นลำดับลำดับ นี่เรียกว่าปัญญาอัตโนมัติ เป็นปัญญาสังหารกิเลสไปในตัวของมันเอง เรียกว่ากิเลสหมุนตัวเพื่อมัดสัตว์ฉันใด ปัญหานี้ก็แก้คลี่คลายกิเลสทั้งหลายออกโดยลำดับ ๆ ฉะนั้น ๆ ไปโดยตลอด จากนั้นเมื่อปัญญาชั้นนี้เข้าถึงความคล่องแคล่วว่องไวแล้ว ก็ซึมซาบเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา

คำวามหาสติมหาปัญญานั้น เป็นน้ำขับน้ำขัมน้ำไหลริน ทำงานเพื่อแก้กิเลสเป็นลำดับลำดับ ไม่มีคำว่าพลังว่าผลอ ท่านจึงเรียกว่ามหาสติมหาปัญญา มีความรวดเร็วเกรียงไกรเฉื่อยฉลาดรอบตัว เราจะเอาอันใดมาเทียบมาเคียงในโลกนี้ไม่มีเหมือนนอกจากผู้รู้เองเห็นเองในภาวนามยปัญญา และมหาสติมหาปัญญาซึ่งทำหั้นกับกิเลสอยู่โดยเฉพาะภายในใจนี้เท่านั้น ไม่มีใครคาดถูก ไม่มีใครรู้ได้เห็นได้ ประจักษ์ภายในตัวของผูปฏิบัติเท่านั้น นี่เรียกว่ารู้ความจริง

รู้ความจำได้แก่การศึกษาเล่าเรียนตามตำรับตำรา นั้นได้เพียงชื่อเพียงนามของศีลของสมาธิ ของปัญญา ของวิมุตติหลุดพ้น แต่ไม่ได้องค์แห่งธรรมเหล่านี้ปรากฏภายในใจ เพราะไม่ได้ปฏิบัติ เมื่อได้ปฏิบัติตามแนวทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงชี้แจงบอกไว้ว่า ปรียติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ นี้แล้ว การเรียนมาเป็นเข็มทิศทางเดินเพื่อการก่อสร้าง ถ้าเป็นแปลนก็เรียกว่าเป็นแปลนบ้าน

เมื่อเราเริ่มปลูกสร้างขึ้นเท่าไร บ้านของเราจะเริ่มปรากฏตัวขึ้นมาตั้งแต่วางรากฐานตั้งเดิมขึ้นไปโดยลำดับ จนถึงชื่อถึงแป จนกระทั่งถึงบ้านเรือนสำเร็จรูปร่างขึ้นมา นั้น ปฏิบัติแสดงตัวออกไปอย่างนั้นแล้ว ความรู้ชัดเห็นชัดในบ้านเรือนของตนว่าสร้างได้มากน้อยเพียงไร นั้นเรียกว่าปฏิเวธ คือรู้ไปโดยลำดับ จนถึงขั้นบ้านเรือนสำเร็จโดยสมบูรณ์แล้วก็ประจักษ์

นี่ก็เหมือนกัน ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สมาธิขั้นใดก็รู้เป็นลำดับจากภาคปฏิบัติ ปัญญาขั้นใดก็รู้ตามหลักธรรมชาติที่มีอยู่ภายในตนเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งปัญญาขั้นละเอียด แก่ถอดถอนกันด้วยมหาสติมหาปัญญาโดยอัตโนมัติ ไม่มีการบีบบังคับ ไม่มีคำว่าความพอกความเพียร ความอดความทน ความอุตสาหะพยายามเหล่านี้ ไม่มีในภาวนามยปัญญาและมหาสติมหาปัญญา เพราะเป็นความเพียรโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว ได้รู้แจ้งเอาไว้เพราะความเพียรกล้าสามารถ หมุนตัวเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งขอสรุปเลยว่า เมื่อมหาสติมหาปัญญา มีความแก่กล้าสามารถฉลาดแหลมคมเหนือกิเลสประเภทต่าง ๆ ไปโดยลำดับแล้ว ย่อมสังหารกันไปโดยลำดับ จนกระทั่งกิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจ

ใจที่หลุดลอยจากกิเลสที่ขาดสะบั้นลงนั้น เป็นประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มภายในหัวใจของผู้ปฏิบัติ ของผู้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งหลาย นี่ท่านเรียกว่าพระพุทธานุเจ้าตรีสรูธรรม ถ้าเป็นนามของพระอรหันต์ก็เรียกว่าพระอรหันต์บรรลुरुธรรมหรือตรีสรูธรรม ได้แก่เผาศพกิเลสที่เคยฝังหัวใจมาเป็นเวลานาน และสั่งสมกองทุกข์ให้จมอยู่ภายในจิตใจของสัตว์ได้ขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรเหลือเลย จิตได้หลุดพ้นจากกิเลสประเภทต่าง ๆ ที่ขาดสะบั้นลงไปแล้ว เป็นประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มอยู่ภายในหัวใจ นี่ท่านเรียกว่าเห็นธรรมรู้ธรรม ปฏิเวธธรรมได้แสดงขึ้นแล้วจากผลแห่งการปฏิบัติ ซึ่งสืบเนื่องมาจากปริยัติ ประจักษ์กับหัวใจของผู้เป็นเสียเองโดยไม่ต้องไปถามใคร

เหมือนพระพุทธานุเจ้าตรีสรูธรรมเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น สามารถประกาศธรรมสอนโลกได้อย่างเกรียงไกร อย่างอาชาตมชาตมชาตม สามโลกธาตุพระพุทธานุเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ทั้งนั้นด้วยพระองค์เอง ไม่ต้องไปหาสักขีพยานมาจากทางไหนว่าเป็นความจริง ความปลอมมากน้อยเพียงไร หากเป็นธรรมประจักษ์ขึ้นเต็มองค์ศาสดา ประกาศธรรมสอนโลกได้ทันทีฉันทิใด พระอรหันต์ทั้งหลายท่านเมื่อบรรลुरुธรรมถึงขั้นนี้แล้ว ก็เป็นแบบเดียวกันกับพระพุทธานุเจ้า

ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธานุเจ้า เพราะคำว่า สนทัญญูโก รู้เองเห็นเองในธรรมทั้งหลายที่ปรากฏขึ้นกับใจนั้นไปโดยลำดับ จนกระทั่ง สนทัญญูโก อันสุดยอด ได้แก่ความรู้ความเห็นภายในจิตใจ ว่ากิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว เป็นความบริสุทธิ์พุทธโธ

พ้นจากภาวะแห่งสมมุติอันเป็นกองทุกข์ทั้งหลายโดยสิ้นเชิงแล้ว นั่นท่านเรียกว่าตรัสรู้ธรรม พระอรหันต์องค์ใดก็ตามเมื่อได้ตรัสรู้ธรรม ได้รู้ธรรมโดย สนธิภูจฺจโก สุดยอดประกาศกังวานภายในจิตใจแล้ว จึงไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า และไม่ไปถามท่านผู้ใด เพราะเป็นความสมบูรณ์เต็มที่แล้วในใจดวงนั้น นี่คือผลแห่งการปฏิบัติตามศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ทรงประกาศกังวานมาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปี

มรรคผลนิพพานอยู่กับศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ไม่มีคำว่าห่างไกลกัน ว่าพระพุทธเจ้านิพพานแล้วเท่านั้นปีเท่านั้นเดือน มรรคผลนิพพานจะสิ้นจะสุด นั้นเป็นเรื่องของกิเลสหลอกหลวงสัตว์โลกให้ลุ่มจมไปตามอุบายวิธีการต่าง ๆ ของมันเท่านั้น หลักความจริงแล้วเมื่อเทียบก็เหมือนกับ บึงใหญ่ของเรานี้ที่เต็มไปด้วยน้ำน้ำใสสะอาดที่สุดภายในบึงนั้นเต็มไปด้วยน้ำด้วย แต่ถูกจอกแหนปกคลุมเอาไว้ น้ำแม่จะมีมากเต็มสระก็ตามย่อมไม่ปรากฏ ถูกจอกแหนปกปิดไว้หมด จนกว่าจะได้ถอดถอนจอกแหนออกเป็นลำดับลำดับ น้ำก็จะปรากฏตัวขึ้นมาจากสระนั้นเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งจนจอกขนแหนออกหมดจากสระนั้นโดยสมบูรณ์แล้ว น้ำก็ปรากฏเต็มที่โดยสมบูรณ์เช่นเดียวกัน

น้ำอยู่ในสระก็มีอยู่อย่างสด ๆ ร้อน ๆ จอกแหนปิดบังน้ำก็ปิดบังกันอย่างสด ๆ ร้อน ๆ จึงไม่สามารถที่จะมองเห็นน้ำได้ น้ำนั้นไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา คงมีอยู่ในสระในบึงนั้นตามเดิม เป็นแต่เพียงจอกแหนปกคลุมไว้เท่านั้น น้ำจึงไม่ปรากฏ อันนี้ฉันใดก็เหมือนกัน บึงใหญ่ได้แก่หัวใจของสัตว์โลก ได้แก่ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าที่ประกาศกังวานเอาไว้ว่า ธรรมนี้คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานที่เทียบกันเหมือนกับสระน้ำอันใหญ่หลวง มีน้ำที่ใสสะอาดปราศจากมลทิน เป็นแต่เพียงถูกจอกแหนคือกิเลสเท่านั้นปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้ จึงไม่ปรากฏ

กิเลสอันนี้ไม่เพียงแต่จะปิดบังมรรคผลนิพพานบาปบุญคุณโทษ นรก สวรรค์ ไม่ให้สัตว์ทั้งหลายได้เห็นเพียงเท่านั้น มันยังบอกว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี อะไรไม่มีทั้งนั้น นี่จอกแหนคือกิเลสปิดบังหุ้มห่อสัตว์ไว้ทีนี้มันก็ทิ้งให้กาลสถานที่เวล่ำเวลาไปเสีย เช่นเวลานี้ศาสนาของพระพุทธเจ้าล่วงไปแล้ว ๒,๕๐๐ ปี มรรคผลนิพพานไม่มี นี่คือกิเลสที่เป็นจอกเป็นแหนปกคลุมสระอันใหญ่หลวง สระแห่งมรรคผลนิพพานภายในจิตใจของสัตว์โลกไว้ไม่ให้มองเห็น

โลกทั้งหลายก็ยอมจำนนตามมันเชื่อมั่น ว่าทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป นรก สวรรค์ไม่มี ก็สร้างตั้งแต่บาปแต่กรรมที่กิเลสเปิดทางไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ไหลลงสู่แต่ทางต่ำ แล้วชนทุกข์เข้าสู่หัวใจ ตายแล้วพังกันลงนรกไม่มีสิ้นสุดยุติในสัตว์โลกที่เชื่อตามกิเลส ไหลลงไปในรกนั้นแล นี่ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบถึงเรื่องมรรคผล

นิพพานอยู่ภายในหัวใจ บัดนี้ย้อนเข้ามาเพื่อให้เหมาะสมกับหลวงตาเป็นพระของพี่น้องชาวสกลนครเรา ได้มาอาศัยพึ่งพาพี่น้องทั้งหลายด้วยชีวิตจิตใจ สถานที่อยู่ มาเป็นเวลา ๘ ปี

๘ ปีนี้ถ้าไม่ได้ฉันจังหันไม่ได้กินข้าวแล้วเราจะไม่เหลืออยู่เลย แต่นี่เพราะอะไร ก็เพราะพี่น้องทั้งหลายเลี้ยงดู ไปอยู่สถานที่ใดบ้านใดก็ตาม บิณฑบาตที่ไหนเต็มบาตรมา ๆ มาหล่อเลี้ยงร่างกายแล้วก็บำเพ็ญเพียร นี่ก็คุณของพี่น้องทั้งหลายได้ปรากฏเป็นร่างของหลวงตาบัวมาจนกระทั่งบัดนี้ ก็คุณของพี่น้องชาวสกลนครที่ได้เลี้ยงดูตลอดมา และการบำเพ็ญสถานที่ต่าง ๆ ก็ได้บำเพ็ญตลอดมา ทีนี้ก็เข้าถึงจุดที่บำเพ็ญอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย คือเขตจังหวัดสกลนครเราแล้ว โดยอาศัยหลวงปู่มั่นเป็นรากฐานสำคัญ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรไว้ที่เขตจังหวัดสกลนครของเรา เราก็อธิยาสะแสงหาธรรมด้วยความพากความเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย

ผลตั้งแต่เริ่มสมาธิขึ้นมาก็ปรากฏในหัวใจเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงปัญญา เริ่มตั้งแต่ปัญญาล้มลุกคลุกคลาน ถึงปัญญาขั้นอัตโนมัตติ เรียกว่าภาวนามยปัญญา กระจายเข้าถึงมหาสติมหาปัญญา พาดพินหันแหลภกิเลสขาดสะบั้นลงไปในหัวใจของเรา เป็นประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มภายในหัวใจ เหมือนโลกธาตุสะเทือนไปหมด นี่ละเรื่องอำนาจของกิเลสที่มันกดขี่บังคับหัวใจให้ติดให้ตัน เมื่อมันหลุดลอยลงจากหัวใจแล้วใจจึงติดดินขึ้นสุดขีดแห่งวิมุตติหลุดพ้นไปในขณะนั้นโดยสิ้นเชิง

สถานที่กิเลสได้พังลงจากหัวใจหลวงตาบัวในคืนวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บนวัดดอยธรรมเจดีย์ แล้วก็จังหวัดสกลนครของเรา เพราะฉะนั้นคุณของพี่น้องชาวสกลนครทั้งหลายที่มีต่อหลวงตาบัวนี้ จึงเป็นสิ่งที่ลึกซึ้งและฝังลึกมากไม่มีวันลืมเลย ตั้งแต่อาศัยบิณฑบาตก่อนข้าวพี่น้องทั้งหลาย สถานที่อยู่ สถานที่บำเพ็ญ ได้รับความสะดวกตลอดมา จนได้ปรากฏเป็นความอัศจรรย์ขึ้นภายในจิตใจของคืนวันที่ ๑๕ พฤษภาคม เวลา ๕ ทุ่มพอดี

นี้ได้ประกาศผลที่ได้มาพึ่งพิงพี่น้องทั้งหลาย บำเพ็ญคุณประโยชน์ให้แก่ตัวเองได้ถึงที่จุดหมายปลายทางขั้นที่ว่า เราไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ตั้งแต่ขณะที่กิเลสเชื้อแห่งภพได้แก่อวิชชา พังทลายลงจากหัวใจบนวัดดอยธรรมเจดีย์นั้น วันนั้นเป็นวันตัดสินกับภพกับชาติที่เคยเกิดแก่เจ็บตายมาก็กี่ปีกี่ปี เราตายทับเขา เขาตายทับเรา ทับถมกันมาตลอดก็กี่ปีกี่ปี ภพชาติของเราได้สิ้นสุดลงไปแล้วในคืนวันนั้น ยังเหลือแต่ร่างที่เห็นอยู่เวลานี้เท่านั้น พอถึงกาลของเขาขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีเงื่อนสืบต่อที่จะเป็นภพเป็นชาติอีกต่อไป

เราจึงได้นำธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนเพื่อนฝูง ประชาชนญาติโยมอย่างเงียบ ๆ ไม่ได้ประกาศกระโตกกระตากที่ไหน การแนะนำสั่งสอนโลกนั้นสั่งสอนทั่วประเทศไทย เรื่อยมา ตั้งแต่วันหมู่เพื่อนเข้าไปเกี่ยวข้อง การทำประโยชน์เราก็ทำตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ป่าบ้านตาดขึ้นมา ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว เงินทองข้าวของ จตุปัจจัยไทยทานต่าง ๆ ที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาค เราสละเป็นทานเพื่อประชาชนคนทุกข์คนจนทั่วถิ่นแดนตลอดมา

การสร้างที่นั่นที่นี้เราก็ทำตั้งแต่การสงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจน สร้างโรงร่ำโรงเรียน สถานที่ราชการต่าง ๆ จนกระทั่งก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล เวลานี้ได้ก้าวร่ำโรงพยาบาลแล้ว จะสิ้นเงินไปสักกี่ล้าน พี่น้องทั้งหลายก็ทราบเอง เพราะเงินนับวันมีมากขึ้นทุกวัน ๆ มีมากเท่าไรก็ไหลออกมากเท่านั้น เพราะเราไม่มีคำว่าเก็บภายในวัดของเรา มีแต่การเสียสละด้วยความเมตตาแก่โลกเท่านั้นเอง

พอมาถึงวาระสุดท้ายเช่นระยะนี้ บ้านเมืองของเรากระเทือนทั่วดินแดนไทย เป็นความระส่ำระสายขัดสนจนใจ กระเทือนไปหมดทั่วประเทศไทยว่าทุกข์จนขั้นแค้น ถึงขนาดที่ว่าบ้านเมืองจะล่มจมไปได้ เมื่อเราก็เคยทำประโยชน์แก่โลกมาแล้วอย่างเต็มใจ ๆ ตามอัธยาศัยของเรา มีความเมตตาเป็นพื้นฐานแนวทางแห่งการบำเพ็ญประโยชน์แก่โลกอยู่แล้ว ก็เมื่อมาเห็นชาติไทยของเราเป็นอย่างนี้เราก็อยู่ไม่ได้ จึงต้องเสาะแสวงหาผู้นำ

หาผู้นำก็เราหาโดยธรรม พินิจพิจารณาโดยทางจิตใจโดยละเอียดลอบ ว่าจุดไหนมุมใดที่จะเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายของเรา ให้หลุดพ้นจากความล่มจมเวลานี้ได้ที่ไหน หาที่ไหนมันก็ไม่เจอ หาที่ไหนก็ไม่เจอ จึงย้อนเข้ามาสู่หลวงตาบัวเสียเอง ซึ่งเป็นที่แน่ใจตนเองอยู่แล้วว่าเราบริสุทธิ์พุทธโธเต็มดวงแล้ว ความเมตตาเต็มหัวใจของเรา เรื่องความทุจริตผิดธรรมทั้งหลายนั้นเราเป็นไปไม่ได้ นอกจากความบริสุทธิ์ยุติธรรม อันเต็มไปด้วยเมตตาเท่านั้น

เมื่อเราเชื่อเราเต็มหัวใจแล้ว เราจึงได้นำตัวของเรามาออกประกาศเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้มาเป็นผู้นำแบบหัวชนฝา เป็นผู้นำด้วยการพินิจพิจารณาเรียบร้อยแล้วหนึ่ง เป็นผู้นำด้วยการบำเพ็ญมาของตน ไม่มีอะไรบกพร่อง มีความสมบูรณ์พูนผล พูดถึงอรรถถึงธรรมเราก็พอแล้วในหัวใจของเรา ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว จะเรียกว่าเราไม่แสวงหาธรรมอีกก็ได้เต็มปากไม่สงสัย เพราะธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วหาธรรมที่ไหนอีก นอกจากไปตะครุบเงาเท่านั้น ตัวจริงใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วหายสงสัย เราจึงช่วยโลกด้วยความอิมพอกทุกอย่าง ช่วยโลกด้วยความเมตตาสงสาร และประกาศตนออกมาเป็นผู้นำ

สมบัติเงินทองมีมาน้อย หลวงตาเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว ไม่ว่าทองคำ ไม่ว่าดอลลาร์ ไม่ว่าเงินสด แต่ก่อนหลวงตาไม่เคยเกี่ยวข้องกับการเงินการทอง ได้มามากน้อยเพียงไรก็สั่งเสียให้บริจาคนั้นที่นี้ โดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวข้องการเงินเลย แต่มาบัดนี้หลวงตาเป็นผู้กุมอำนาจแห่งเงินของชาตินี้แต่ผู้เดียว ทองคำก็ดี ดอลลาร์ก็ดี เงินสดก็ดี หลวงตาเป็นผู้ถือบัญชี เป็นผู้ชี้แจงในการเก็บการจ่ายทุกบาททุกสตางค์ ไม่ให้ผู้ใดเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อกันความรั่วไหลแตกซิมจะมีแก่ชาติของเรา เราจึงเอาตัวของเราเข้าประกันในสมบัติเหล่านี้ เพื่อความปลอดภัยแห่งสมบัติทุกชิ้น ที่พี่น้องทั้งหลายได้นำมาบริจาคด้วยความไว้วางใจต่อเรา เราจึงได้ทำหน้าที่นี้เต็มกำลังความสามารถ

วันนี้ก็ได้มาเยี่ยมพี่น้องชาวจังหวัดสกลนคร ซึ่งเคยมีคุณต่อเรามากมายอย่างฝังลึก ทั้งฝ่ายร่างกายเราก็ได้อาศัยชีวิตจิตใจนี้จากพี่น้องทั้งหลาย ทั้งทางด้านจิตใจตั้งแต่เริ่มบำเพ็ญภาวนาสมณวิปัสสนาโดยลำดับ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นปรากฏเด่นดวงภายในใจ ถ้าเป็นครั้งพุทธกาลท่านเรียกว่าสำเร็จพระอรหันต์ เราจะเรียกว่าสำเร็จอรหันต์ไม่อรหันต์ก็ตาม นั้นเป็นชื่อเป็นนาม หลักความจริงเราครองไว้เต็มหัวใจแล้ว ใครจะเรียกว่าเป็นอะไรก็ตามเราไม่สงสัย แต่ในครั้งพุทธกาลท่านแสดงอย่างนั้น เมื่อจิตถึงขั้นนี้แล้วท่านเรียกว่าสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นี้เราก็พูดตามหลักความจริงนั้น แต่คำว่าอรหันต์หรือไม่หั้นนั้นเราไม่พูด ใครจะพูดอย่างไรก็ตาม ถ้าหั้น ๆ ของเรา นี้ เราก็จะหั้นไปบ้าน หั้นไปกุฏิ หั้นมาฉันจ้งหั้นที่ศาลา แล้วก็หั้นไปเทศน์ที่นั่นที่นี้ วันนี้ก็หั้นมาเทศน์ให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง เพื่อการช่วยชาติเท่านั้น เรียกว่าหั้นของเรา หั้นของธรรมเป็นประเภทหนึ่ง หั้นของเราเป็นประเภทหนึ่ง ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ คำว่าอรหันต์แยกออกไปอย่างไรก็ได้

นี่เป็นผลที่เราได้รับความภาคภูมิใจจากบรรดาพี่น้องชาวสกลนครเรา มา เราจึงลืมไม่ได้เลย วัดนี้ก็เป็นวัดของหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ที่สร้างขึ้นมา วางรากฐานสำคัญไว้แก่พี่น้องชาวสกลนครเราเรื่อยมา ครูบาอาจารย์มาจากทิศใดแดนใดก็มารวมอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาส วัดป่าสุทธาวาสเป็นศูนย์กลางแห่งครูบาอาจารย์ทั้งหลาย พระกรรมฐานทั้งหลาย ท่านมาพักที่นี้ ๆ เราเองก็ไม่ทราบจะมาพักที่นี้กี่ครั้งกี่หน จนฝังใจว่าวัดป่าสุทธาวาสนี้เป็นวัดของเรา เพราะเราถือรากฐานสำคัญว่าเรามาอาศัยพี่น้องชาวสกลนคร เราตั้งแต่วันเริ่มออกมาจังหวัดสกลนคร ทั้งชีวิตจิตใจ ทั้งอรรถทั้งธรรม เราได้จากพี่น้องชาวจังหวัดสกลนครนี้เท่านั้น

เพราะฉะนั้นการเข้าการออกการอยู่ในวัดป่าสุทธาวาส จึงเป็นเหมือนกับบ้านเรา เรือนเรา เราอยากมาเมื่อไรอยู่เท่าไรนานเท่าไร เราอยู่ได้ไปได้ตลอดมา เป็นอย่างฝังใจด้วยนะ แล้ววันนี้ก็ได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย มาประกาศคุณของพี่น้องทั้งหลายให้

ทราบทั่วถึงกันว่า หลวงตาบัวนี้เป็นพระหลวงตาของพี่น้องชาวสกลนคร ที่ได้เลี้ยงดูมาตั้งแต่วันก้าวเข้ามาจังหวัดสกลนคร พี่น้องทั้งหลายเลี้ยงมาทางชีวิตจิตใจเป็นเวลา ๘ ปี หลวงตาจึงไม่ตาย ถ้าไม่ได้อาหารการกินจากพี่น้องทั้งหลายแล้ว คนตายประมาณ ๘ ปี นั้นกระดุกก็ไม่มีเหลืออะ แต่นี่หลวงตายังได้มาปรากฏตัวให้พี่น้องทั้งหลายเห็นอยู่นี้ ก็เพราะพี่น้องทั้งหลายซุบซิวชีวิตเอาไว้แล้ว นี่ละคุณค่าอันสำคัญอันหนึ่ง

คุณค่าอันที่สองก็คือการบำเพ็ญธรรมอยู่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ก็เป็นเขตของจังหวัดสกลนคร ในเขตบ้านเขตเรือนของจังหวัดสกลนคร ทั้งคุณธรรมทั้งชีวิตจิตใจ เราได้จากจังหวัดสกลนคร จึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ด้วยความเห็นบุญเห็นคุณกับพี่น้องทั้งหลาย

แล้ววันนี้เราก็ได้มาแสดงถึงเรื่องการช่วยชาติของเรา ชาติเป็นของสำคัญมาก เราอยู่ได้ด้วยชาติ ความทุกข์ความจนเมื่อมีชาติเป็นที่อยู่ มีบ้านมีเรือนอยู่แล้วเราก็พออยู่พอกินพอเป็นพอไป บ้านเรือนไม่มี ที่อยู่ไม่มี เป็นบ่อบเขาทั่วประเทศเขตแดนหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ นั่นเป็นความทุกข์มากที่สุด นี่บ้านของเราเมืองของเราคือชาติไทยของเราเอง เวลานี้กำลังเอนเอียงมาก จึงเรียกร้องความสนใจจากพี่น้องชาวไทยของเราทุก ๆ ท่าน ให้ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัวปรับปรุงตัวเองแก้ไขตัวเอง เข้าสู่ระดับแห่งความสมบูรณ์พูนผลเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ ไปด้วยความเสียสละ

ความรักชาติเป็นหัวใจของคนทุกชาติ ที่เขามีชาติเป็นสมบัติของตน นี่ชาติไทยของเราก็เป็นสมบัติของคนไทยเราทุกคน ซึ่งถือว่าเป็นความจำเป็นเสมอหน้ากันหมด เมื่อเห็นเอนเอียงตรงไหน บกพร่องตรงไหน เราซึ่งเป็นคนไทยจำต้องได้พยายามชวนช่วยช่วยเหลือกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ดังพี่น้องทั้งหลายได้นำเครื่องบริจาควานวันนี้ มีทองคำ มีเงินสด มีดอลลาร์ ประเภทต่าง ๆ ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นสิ่งที่มีความค่าออกจากร้านใจแห่งความรักชาติของพี่น้องทั้งหลาย ได้มาช่วยเหลือกัน ปรากฏสง่างามอยู่ที่ศาลาและที่อื่น ๆ ในบริเวณนี้เต็มไปหมด

นี่คือน้ำใจของพี่น้องชาวสกลนคร โดยมีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพี่น้องทั้งหลาย เพราะผู้ใหญ่สำคัญมากที่สุด ในครอบครัวเหี้ยมเรือนก็มีพ่อบ้านแม่เรือนเป็นที่อยู่ของเด็กลูก ๆ หลาน ๆ ในสกุลนั้น ๆ ถ้าผู้ใหญ่ไม่มี ผู้ปกครองไม่มี หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ นี่บ้านเมืองของเราก็ต้องมีผู้ใหญ่ เช่นจังหวัดสกลนครก็มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นผู้นำ มาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นหลักอันใหญ่โต เป็นความอบอุ่นของพี่น้องทั้งหลาย

วันนี้จึงมีความสง่าราศีมากในงานของเรา เพราะมีท่านผู้ใหญ่มาประดับเกียรติแห่งชาวสกลนครและชาติไทยของเราให้สง่างาม ถ้ามีแต่เด็กเล็กเด็กน้อยตาสีตาสา

ชวนขายทำกัน โดยผู้ใหญ่ไม่เกี่ยวข้อง ผู้ใหญ่ไม่สนใจอย่างนี้ เรียกว่าเสียความงาม เสียความสง่าราศี ไม่มีคุณค่าประการใด ดีไม่ดีเขายังตำหนิผู้ใหญ่อีกด้วยว่า เป็นผู้ใหญ่ เสนียดจัญไร หากความร่มเย็นให้ประชาชนพลเมืองไม่ได้ อย่างนี้เขาก็อาจยกโทษได้ แต่เมื่อมีผู้ใหญ่มาเป็นผู้นำแล้วทำไมใครจะไม่บอกรุ่น ต้องมีความบอกรุ่นทั่วหน้ากัน ตั้งแต่ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด และรองลงมาตามลำดับ ลำดา ตำรวจ ประชาชน ข้าราชการทุก หน่วยพร้อมเพรียงกันมาให้ความสนับสนุนและความร่มเย็นแก่พี่น้องชาวไทยและชาติ ไทยของเราแล้ว ต้องเป็นงานที่มีความสง่าราศีมาก ดังพี่น้องทั้งหลายได้พร้อมเพรียง กันมาจากสถานที่ต่าง ๆ ตั้งแต่กรุงเทพฯมา ก็คือเมืองไทยของเรา มารวมกำลังของเรา เพื่อเป็นความแข็งแกร่ง หนุนชาติของเราที่กำลังเอนเอียงขึ้นอยู่เวลานี้ ให้มีความแน่น หนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ นับว่าเป็นมหามงคลจากพี่น้องทั้งหลายชาวไทยโดยทั่วกัน

แล้วก็สมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคนี้ เป็นการบริจาคผิด ปกติอยู่มากไม่เหมือนการบริจาคทั้งหลายที่เราได้บำเพ็ญกันมา นี่เป็นการบริจาคเพื่อ ชาติของเราอันเป็นเรื่องใหญ่หลวงมากที่สุด จึงเป็นการบริจาค เรียกว่ามหาทาน เป็น ทานอันใหญ่หลวงแก่ชาติของเรา จึงมีคุณค่ามีอานิสงส์มากกับบรรดาพี่น้องชาวไทย ของเราทั้งหลาย ขอให้ต่างท่านต่างได้ภาคภูมิใจในความรักชาติ ในความสามัคคี ใน ความเสียสละของตนต่อชาติของเราให้ทั่วถึงกัน แล้วต่างคนต่างเสียสละเรื่อยไป ไม่มี แต่เพียงครั้งเดียวนี้เท่านั้น เหมือนกับเรารับประทานทาน เรารับประทานคือความอึด เป็นประมาณ ถ้ายังไม่อึดก็ต้องรับประทานไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงความอึดพอแล้วก็รู้ กันเองหยุดกันเอง

เวลานี้ชาติไทยของเรากำลังหิวโหยโรยแรงกับสมบัติเงินทองปัจจัยเครื่องต่าง ๆ ที่จะเป็นเครื่องหนุนชาติขาดแคลนมาก จึงต้องอาศัยการสนับสนุนจากการบริจาคของพี่ น้องทั้งหลาย ได้ช่วยกันบริจาคหนุนชาติของเราเรื่อยไป คราวนี้เป็นคราวหนึ่ง ถ้าหาก ว่าอาหารก็เรียกว่าเป็นคำหนึ่งเป็นช้อนหนึ่ง คราวที่สองเป็นสองช้อนสามช้อนเข้าไป จน กระทั่งถึงความอึดพอแล้วจะเป็นที่แน่ใจแห่งชาติไทยของเรา และมีความร่มเย็นเป็นสุข เพราะชาติเป็นของสำคัญมาก ต้องเป็นคนรักชาติ ความรักชาตินี้มีความเกี่ยวโยงกับ การบำรุงรักษาชาติด้วย

การบำรุงรักษาชาตินั้นคืออะไร ขอให้ทุก ๆ ท่านได้มีการหนักแน่นในการ ประหยัดมัธยัสถ์ การอยู่ก็อยู่อย่างประหยัดเพื่อฟุ่มเฟือย อยู่อย่างฟุ้งเฟ้อเพื่อเหิม อยู่ อย่างแบบมีหน้ามีตาแบบลืมน้ำลืมน้ำตัว ได้ทำอะไรไม่พอ เสาะแสวงหามาจนกระทั่งเป็น ฟินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองของผู้เสาะแสวงหา ไม่สมหวังเป็นไฟเผาตัวเองเพราะมีมากไป ให้มีความประหยัดนี้ข้อหนึ่ง การอยู่ให้ประหยัด การกินควรกินอะไรที่จะเหมาะสมกับ

ธาตุชั้นของเรา ไม่รบกวนชาติของเราให้ร่อยหรอและเสียหายไป เราก็กินให้พอเหมาะพอดี เรียกว่ากินอย่างประหยัด ใช้สอยก็ใช้สอยอย่างประหยัด อย่าฟุ่มเฟือย มีอะไรใช้สอยตามธรรมดา

ที่อยู่กินเครื่องใช้ไม้สอยนี้เป็นเนื้อหาของชาติไทยเรา ที่เกิดขึ้นจากการประหยัดของชาติไทยเราทั้งนั้น เราอย่าไปฟุ้งเพื่อเห่อเหิมกับของเมืองนอกเมืองนาเมื่อไม่มีความจำเป็น แต่เป็นไปตามนิสัยแห่งความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนี้เป็นความเสียหายแก่ชาติไทยของเราโดยตรง จึงขอให้พากันรักกันสงวน มีอะไรของใช้ของสอย เครื่องอยู่เครื่องกิน ใช้ภายในประเทศไทยของเรา ใครสร้างขึ้นมาผลิตขึ้นมาให้สนับสนุนกัน ซื้อของกันและกันมาอยู่มากินมาใช้มาสอย นี่เป็นเนื้อหาของชาติไทยเรา เลี้ยงชาติไทยของเรา จะเป็นความเข้มแข็งขึ้นมาในชาติไทยของเราโดยไม่ต้องไปอาศัยคนอื่น นี่หลักใหญ่

สิ่งภายนอกหากมีความจำเป็นเราจะซื้อจะหา ตามธรรมดาโลกอยู่ร่วมกันก็ต้องมีการแลกเปลี่ยนเป็นธรรมดา ของเขามีของเราไม่มีก็ต้องจำเป็นต้องซื้อต้องหาจากเขา เขาก็เหมือนกันกับเรา นี่เป็นความจำเป็นใครก็ทราบด้วยกันทุกคน เมื่อจำเป็นอย่างนี้ เขาก็ปฏิบัติอย่างเดียวกัน แต่ถ้าไม่จำเป็น เกิดขึ้นจากความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อะไรก็ดีตั้งแต่ของนอก ๆ ของเราหาคุณค่าหาราคาไม่ได้ คุณค่าราคาไปอยู่กับเมืองนอก เมืองนาเสียหายหมด อันนี้เรียกว่าเราไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีเนื้อหนัง ไม่มีสง่าราศีภายในตัวของเราเลย ประเทศไทยทั้งชาติก็ไม่มีคุณค่า เพราะคุณค่าไปอยู่กับเมืองนอกเสียทั้งหมด อะไร ๆ ก็ของเมืองนอก ๆ

แม้ที่สุดผลไม้ที่ได้มาจากเมืองนอกก็เป็นบ้ำกันไปแล้ว ทำไมว่าเป็นบ้ำ นี่ก็เอามาจากเมืองนอก มาจากเมืองนั้นเมืองนี้ ทุเรียน มังคุดเราเต็มอยู่ในประเทศไทย มะม่วง สับปะรด มีเต็มอยู่ในบ้านในเมืองทำไมไม่กินกัน พ่อแม่เราเลี้ยงมาด้วยสิ่งเหล่านี้เป็นบ้ำอะไรกับของภายนอกนั้น มาจากเมืองนั้นเมืองนี้ ดีที่เขาไม่ตีตราไว้ ต้องเป็นของเมืองนั้นเมืองนี้ พวกบ้ำเห่อเมืองไทยของเรามันเป็นไต้นะ นี่ละทำชาติบ้านเมืองของเราให้เสีย เพราะความเห่อยินดีในของผู้อื่น ไม่ใช่มีอยู่เป็นของตัวเอง เป็นความเสียหายอย่างมาก

ให้ต่างคนต่างประหยัดมัธยัสถ์ในสิ่งเหล่านี้ เป็นการสร้างเนื้อหาของตัวเองขึ้นภายในชาติของเรา แล้วต่อไปชาติไทยของเราจะเป็นชาติที่มีหลักมีแหล่ง มีขอบมีเขต มีเหตุมีผล ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาจากพ่อจากแม่ก็จะถือพ่อแม่เป็นแบบพิมพ์เป็นตัวอย่าง แล้วก็ต่างคนต่างมีภูมิเกณฑ์ขึ้นในตัวของเรา นี่เรียกว่าการอุดหนุนชาติการสร้างชาติของเรา การบำรุงรักษาชาติของเราด้วยธรรมสามสี่ประการนี้

ธรรมสามสี่ประการที่ธรรมท่านแสดงไว้วันนี้ว่า ความประหัตมัจฉัตถ์ในการอยู่การ
 กินการใช้การสอย การคบค้าสมาคมกับใครก็ตามเราต้องเลือกเฟ้นด้วยดี ไม่งั้นเราจน
 ได้ด้วยการคบค้าสมาคม ถูกต้มถูกตุ๋นจากคนฉลาดจอมปลอมนั่นแล นี่เหล่านี้ก็ต้องให้
 ระมัดระวัง สิ่งเหล่านี้แลเป็นสิ่งที่จะรักษาชาติไทยของเรา หนูนชาติไทยของเราให้ม
 ความเจริญแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น เมื่อต่างท่านต่างคนเราปรับปรุงตัวเองของเรา รู้เนื้อรู้
 ตัวแต่บัดนี้ ตั้งเนื้อตั้งตัวเสียใหม่ ถ้าเป็นนิสัยสุรุษสุร่ายอย่างนี้ก็ให้ประหัตมัจฉัตถ์
 แล้วสิ่งต่าง ๆ ก็จะเป็นสมบัติของไทยเราโดยแท้ ๆ และมีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไป
 โดยลำดับ

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องการช่วยชาติเป็นของสำคัญ หลวงตาที่ไม่ได้หยุดได้อยู่เป็น
 ทุกข์ลำบากเวลานี้ หลวงตาไม่ได้ทุกข์เพราะความบกพร่องขาดเขินในตัวเอง แต่เห็นว่า
 ชาติเป็นความบกพร่องขาดเขินมาก เราจึงต้องอุตสาหะพยายามมาบิณฑบาตขอร้องจาก
 บรรดาพี่น้องทั้งหลายเพื่อช่วยชาติของเรา เราไม่ได้ขอมาด้วยความเป็นคนจัญทาลหิว
 โหยโหยแรงไม่มีอะไรอยู่อะไรกินอะไรใช้สอยอย่างนี้ หลวงตาสมบูรณ์ทุกอย่างแล้ว
 ธรรมในใจก็ไม่มีบกพร่องแล้ว เรียกว่าถึงแล้วซึ่งเมืองพอเป็นเวลา ๔๙ ปีมาแล้ว มี
 เมืองพอเต็มหัวใจ ไม่ถาม นิพพานก็ไม่ถาม พระพุทธเจ้าไม่ทูลถาม พระธรรม พระ
 สังข์ ไม่ทูลถามท่าน เพราะเป็นหลักธรรมชาติอันเดียวกันแล้ว

เหมือนน้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงสู่มหาสมุทรแล้ว เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกัน จำ
 เป็นอะไรจะต้องไปถามหาสายน้ำสายต่าง ๆ นี้ผู้บำเพ็ญทั้งหลายเทียบกับแม่น้ำสายต่าง
 ๆ บำเพ็ญลงไปเรื่อย ๆ โดยการให้ทานรักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา นี้เรียกว่าแม่น้ำที่
 จะพาให้เราหลุดพ้น ได้รวมตัวเข้าไป ๆ ไหลเข้าไป ไกล่เข้าไป จนกระทั่งถึงมหาวิมุตติ
 มหานิพพาน หรือถึงธรรมธาตุโดยสมบูรณ์แล้ว นั้นเป็นอันเดียวกันแล้ว ไม่จำเป็นจะ
 ต้องถามหาว่า มหาวิมุตติมหานิพพานนี้มาจากไหน เป็นอันเดียวกันหมดแล้ว เป็นที่
 ไหลรวมแห่งธรรมธาตุทั้งหลาย รวมตัวเป็นอันเดียวกันแล้ว เช่นเดียวกันกับแม่น้ำสาย
 ต่าง ๆ ไหลรวมตัวกันลงไปสู่แม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงแล้ว เป็นแม่น้ำมหาสมุทรอัน
 เดียวกัน

นี้ก็เหมือนกันธรรมที่เราบำเพ็ญทุกแห่งทุกหน ไม่ว่าใครจะอยู่สถานที่ใด เปรียบ
 เหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ เมื่อบำเพ็ญบารมีแก่กล้าสามารถแล้วก็ไหลไกล่เข้าไป ๆ ก็
 ถึงวิมุตติหลุดพ้น ถึงพระนิพพานเช่นเดียวกันหมด

วันนี้ได้พูดถึงการช่วยชาติและการบำเพ็ญศีลธรรมเข้าสู่ใจ ขอให้สนใจในอรรถใน
 ธรรม วันนี้ชาวพุทธของเรา รู้สึกว่าห่างเหินต่อธรรมเอาอย่างมากที่สุด พุทธโธ ธัมโม
 สังโฆ ไม่ค่อยปรากฏภายในใจ มีแต่นึกไปด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเสีย

มากต่อมากกว่าที่จะมาระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ อันเป็นสาระสำคัญของใจ ต่อไปนี้ให้พวกัันระลึกพุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้มีขอบเขต เราเป็นลูกชาวพุทธอย่าโกโรโกโสเร่ ๆ ร้อน ๆ หาหลักยึดไม่ได้ ไม่ใช่ชาวพุทธ ต้องเป็นผู้มีหลักยึด หลักยึดหลักธรรมเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อเชื่อบุญเชื่อกรรมแล้วเชื่อบาปเชื่อบุญแล้วไม่ทำสิ่งที่ชั่วช้าลามก ทำแต่สิ่งที่ดีอย่างเดียว ก็จะเป็นผลประโยชน์แก่ตัวเป็นสิริมงคลแก่ตัวของเราเอง

ใจของเราเมื่อมีทานมีศีลมีภาวนาประจำใจแล้ว เรียกว่าใจมีสาระ ใจมีที่พึ่ง ใจมีที่ยึดที่เกาะ ส่วนภายนอกนั้นอาศัยมันเพียงชั่วชีวิตลมหายใจมีอยู่เท่านั้น เช่น บ้านเรือน ตึกรามบ้านช่อง อาหารการกิน เครื่องใช้ไม้สอย เราอาศัยเขาชั่วกาลเวลาที่เรามีชีวิตเท่านั้น จะเป็นสาระอะไรกับเขาไม่ได้นะสิ่งเหล่านี้ พอร่างกายของเราลมหายใจของเราพึ่งสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดไม่มีอะไรเป็นสาระ แต่คำว่าบุญกับบาปนี้ติดแนบกับหัวใจของเรา

เพราะฉะนั้นจึงให้สร้างบุญให้มาก สร้างสาธารณธรรมภายในใจ นี้ละเราจะพึ่งเป็นพึ่งตายได้กับธรรม คือ พุทโธ ธัมโม สังโฆ คือบุญคือกุศล นี้เป็นสาระสำคัญที่จะจิตใจของเราไปในภพชาติต่าง ๆ ไม่มีสิ่งใดติดตัว ของเต็มโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรจิตใจเราไปได้นอกจากบุญกับบาปเท่านั้น จึงให้พวกัันพยายามละบาป บำเพ็ญบุญ แล้วจะเป็นคุณอันมหัศจรรย์หนุนจิตใจเข้ามาดังที่กล่าวให้พี่น้องทั้งหลายทราบนี้

นี้เราก็ได้บำเพ็ญเต็มกำลังความสามารถของเราทางด้านบำเพ็ญภาวนา ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานมาจนกระทั่งถึงความอิมพอ ถึงขั้นอิมพอแล้วเราพอแล้วเวลานี้ นี้เรียกว่าใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว ถึงขั้นพอแล้วไม่ต้องหาที่พึ่งที่ไหนอีก ตายแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา กุสลา ธมฺมา หลวงตาบัวตายแล้วไปไหนมา ไม่ต้องนิมนต์ท่านมากุสลา เรากุสลาของเราด้วยความเฉลียวฉลาด ฆ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจของเราแล้วโดยสมบูรณ์ไม่สงสัยอะไร พอที่จะไปหา กุสลา ธมฺมา พระไปไหนหมดหนา ไม่เห็นมา กุสลา หลวงตาบัวว่า นี้ไม่ต้อง เราพอทุกอย่างแล้วพูดได้อย่างอาจหาญ

นี้ละธรรมพระพุทเจ้าเป็นธรรมของแท้ของจริง ใครรู้เข้าไปแล้วจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ล้านเปอร์เซ็นต์ไม่ต้องไปถามใคร ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน นี้คือธรรมของจริง เริ่มตั้งแต่สมาธิ ปัญญา ขึ้นไปโดยลำดับ เป็นของจริงประจักษ์ใจ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นซึ่งไม่จำเป็นต้องถามใคร พอแล้วทุกอย่าง นี้คือธรรมของจริงเป็นอย่างนี้ ของปลอมหลอก ๆ หลอน ๆ ว่าจริงแล้วไม่จริง มันตม้มันตุนเราก็คือกิเลสให้ระมัดระวังนะ

ธรรมเป็นของจริง การพูดของจริงทำไมพูดไม่ได้ กิเลสมันออกเฟ้นฟ่านตามตลาดตเลทำไม่ไม่เห็นชยะแขยง ไม่เห็นโทษของมันบ้าง ธรรมออกมาเพื่อชำระกิเลส

เพื่อชะล้างกิเลสซึ่งเป็นของสกปรกโสมนมากที่สุด ทำไมจะออกมาไม่ได้ เป็นของแสง
 แห่งใจไปหมดได้หรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วก็แสดงว่าคลั่งกิเลสเต็มหัวใจ ไม่ยอมรับ
 ธรรมคือความจริงได้เลย ศาสนาก็สิ้นสุดหมดเท่านั้น คำว่ามรรคผลนิพพานไม่มี มีตั้ง
 แต่กิเลสเต็มหัวใจ ๆ ตายแล้วลงนรกกันจมไปหมด ทั้ง ๆ ที่ว่านรกไม่มี

นรกไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำว่ามีหรือไม่มี ขึ้นอยู่กับความจริง บาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่
 ได้ขึ้นอยู่กับความเสกสรรปั้นยอ ขึ้นอยู่กับความจริงที่ผู้ทำลงไป ทำบุญหรือทำบาป ไม่
 ว่าที่แจ้งที่ลับ ทำบาปเป็นบาป ทำบุญเป็นบุญ เพราะตคนรกก็นรกที่ไม่มีที่แจ้งที่ลับ เป็นบาป
 จึงไม่มีที่แจ้งที่ลับ เพราะการกระทำทำได้ตลอดเวลา ให้ระมัดระวัง คนอื่นเขาไม่เห็นเราก็
 เห็นเราอยู่ที่นี่ เราทำบาปเรารู้ เช่นเขาไปขโมยของ เจ้าของสมบัติ เจ้าของเงินเจ้าของ
 ทองเขาไม่รู้ แต่ตัวขโมยก็รู้ว่าขโมยเขา รู้ชัด ๆ ในหัวใจของเรา จึงไม่มีที่
 แจ้งที่ลับเปิดเผยตลอดเวลา ให้พากันระมัดระวัง แล้วสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยความ
 ประหยัดมัธยัสถ์ดังที่กล่าวนี้ด้วย เรียกว่าเป็นการช่วยชาติ ช่วยครอบครัวเหย้าเรือนของ
 เราให้มีความแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น แล้วให้สร้างอรรถสร้างธรรมเข้าสู่ใจของเรา

อย่าลืมนะว่าธรรมเป็นของสำคัญมาก ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมในสามแดน
 โลกธาตุนี้ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเลิศเลอที่สุดไม่มีอะไรที่จะยิ่งกว่าท่าน จน
 กระทั่งมองเห็นโลกสงสารนี้ท้อพระทัย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ ๆ เพื่อจะสั่งสอนสัตว์
 นั้นเอง แต่เวลาตรัสรู้ขึ้นมาแล้วกลับเห็นสัตว์โลกเป็นพินเป็นไฟ มีดมืดปิดตาไปหมด
 ไม่สามารถที่จะสั่งสอนได้ ท้อพระทัย คือว่ามึนหนาเกินไปไม่ยอมรับบุญรับกรรมอะไร
 ยอมรับตั้งแต่ความโลภ ความโกรธ ตัณหาเผาหัวใจเท่านั้น พระองค์ทรงท้อพระทัย

เราให้พยายามขยับขยายมันออกนะกิเลสเหล่านี้ อย่าให้มันตีตลาดแหลกเหลวไป
 หมด บ้านเมืองเราจะล่มจม วันนี้การแสดงธรรมก็เห็นสมควรแก่เวลา หากว่าผิดพลาด
 ประการใดเราถือเป็นกันเอง วันนี้เรามาเทศน์ด้วยความเป็นกันเองกับพี่น้องชาว
 สกลนครของเรา เพราะถือว่าเราเป็นพระสกลนครองค์หนึ่ง ได้มาทั้งทางฝ่ายร่างกาย
 และคุณธรรม ได้จากพี่น้องทั้งหลาย จึงได้มาพูดในฐานะเป็นกันเองไม่มีถือสีถือสา
 ฝึกถูกประการใดให้อภัยกัน แขนซ้ายแขนขวาตีกันมันเจ็บด้วยกันทั้งสอง ไม่ต้องตีกัน
 ไม่ต้องกระทบกระเทือนกัน ไม่ต้องถือสีถือสา กัน เราพูดเป็นกันเองด้วยความไว้วางใจ
 ต่อกัน

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอขอบคุณและอนุโมทนากับบรรดาพี่
 น้องชาวไทยทั้งหลาย มีจังหวัดสกลนครเราเป็นเจ้าภาพวันนี้ มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัด
 เป็นประธานในงานนี้ จึงขอขอบคุณกับพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วถึงกัน การแสดงธรรมก็

เห็นว่าสมควรแก่เวลาจึงขอยุติเพียงเท่านี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย
โดยทั่วกันเทอญ